

Svanučé

Glasnik Kristove Prisutnosti

Svanuće

SRPANJ 2026

Sadržaj

GLAVNI ČLANAK.....	2
CRKVA – 1. DIO.....	2
MEĐUNARODNA PROUČAVANJA BIBLIJE	14
VJERUJUĆI STOTNIK.....	14
OBNOVLJENI PETAR	17
ISUS SUSREĆE ZAKEJA	20
MARIJA - ODANA MAJKA.....	23
KRŠĆANSKI ŽIVOT I NAUK.....	26
SLIKA BOŽJA	26

Slijedite u svojoj Bibliji!

Crkva – 1. dio

„Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati.“

Matej 16:18

Postoje mnoge samoidentificirane kršćanske crkve, koje nose veliku raznolikost imena i drže se različitih vrsta vjerovanja glede učenja Isusa i njegovih apostola. Kad uzmemo u obzir ove razlike u gledištima, mislimo da nije neumjesno pitati što nam Biblija govori što je uistinu crkva i koja je božanska svrha u vezi s njom. Postoji li način da se sazna koja je prava crkva ili sve denominacijske skupine zajedno čine pravu crkvu?

Riječ crkva ne pojavljuje se u Starom zavjetu, a prvi put ju je upotrijebio Isus kada je rekao Petru, kao što je navedeno u našem uvodnom stihu, da je „vrata paklena“ neće nadvladati. U ovom stihu riječ „crkva“ je prijevod grčke riječi „ekklesia“, što znači „poziv“ ili odabir. Isus je rekao svojim učenicima: „Ja sam vas izabrao iz svijeta.“ (Ivan 15:19). U biti, crkva je zajednica ljudi koji su, prihvaćajući Kristov poziv, postali odvojeni od svijeta.

Crkva nije građevina, iako se riječ crkva često koristi za označavanje mjesta gdje se sastaje zajednica. Kad bi se izraz „kuća za sastanke“ općenitijeje koristio za opisivanje mjesta okupljanja zajednice, to bi moglo pomoći u smanjenju nekih nesporazuma

koji prevladavaju glede pravog značenja same riječi crkva.

U svojoj službi Isus je riječ crkva upotrijebio je samo tri puta. Jednom u svojoj primjedbi Petru; i dva puta u drugoj prilici kada je poučavao svoje učenike o ispravnom postupku za rješavanje nesporazuma koji bi mogli nastati među njima. (Matej 18:17). Sljedeći put se riječ pojavljuje u Djelima apostolskim 2:47, nakon izvješća o tri tisuće koji su prihvatili Krista zbog Petrove propovijedi na Pedesetnice. To je jednostavna izjava, koja samo kaže da je „Gospodin danomice zajednici (crkvi) pridruživao spašenike.“

U ovoj jednostavnoj izjavi o činjenici ima mjesta za razmišljanje. Samo na Pedesetnicu, tri tisuće se poistovjetilo s „crkvom“, a nakon toga bilo je „danomičnih“ dodatnih obraćenika, no ne postoji zapis o bilo kakvim formalnim inicijacijskim službama osim krštenja vodom. Svi ti obraćenici bili su Židovi. Kada su, pod uvjerljivim djelovanjem apostola, prepoznali da je Isus, kojeg su njihovi vođe razapeli, doista Mesija obećanja, povjerovali su u njega i krstili se.

Bilo je tako jednostavno! Kasnije, kako se broj učenika povećavao i kako su se oni okupljali u zajedničkoj izgradnji, te su skupine ljudi nazvane crkvama. U Djelima apostolskim 11:22 čitamo o „Crkvi u Jeruzalemu“. U Rimljanima 16:5 Pavao pozdravlja „Crkvu u njihovoj kući“, to jest kuću Priske i Akvile.

Iz ovih tekstova zaključujemo da se u tim ranim danima kršćanstva svaka skupina vjernika, bez obzira na njezinu veličinu i lokaciju, smatrala crkvom. Doista, to je bila crkva, jer se svaka takva zajednica

vjernika sastojala od onih koji su, po Evanđelju, bili pozvani da se odvoje od svijeta i slijede Isusove stope.

Te pojedinačne skupine nisu imale vjerskih imena. Identificirale su se po svojoj lokaciji, nazivajući se crkvom u Jeruzalemu, crkvom u Filipima, crkvom u Rimu ili, kao u nekim slučajevima, crkvom koja je održavala svoje sastanke u domu jednog ili drugog vjernika.

U Otkrivenju, u 2. i 3. poglavlju, spominje se sedam crkava i prepoznaje ih se prema gradovima u kojima su se nalazile i posebnim porukama koje su im poslone. Postoji razlog vjerovati da ovih sedam crkava, na simboličan način, predstavljaju sve vjernike tijekom različitih vremenskih razdoblja, počevši od Pedesetnice pa sve do danas. Ovo je još jedna, šira uporaba riječi crkva, kao opis svih na svakom mjestu koje Gospodin smatra pozvanima iz svijeta da služe njemu i njegovoj stvari.

Isus je imao na umu široko, općenitije značenje riječi kada je Petru rekao da „vrata paklena“ neće nadvladati crkvu. Upravo tu primjenu Pavao koristi kada u Efežanima 1:22,23 govori o Kristu kao „Glavom Crkvi nad svime, koja je Tijelo njegovo“. U tom smislu Pavao ponovno piše o „Crkvi Boga živoga, stupu i uporištu istine“. 1. Timoteju 3:15

U 1. Korinćanima 12:12,13, Pavao razrađuje misao da je crkva „tijelo“ Kristovo. Kaže: „Doista, kao što je tijelo jedno te ima mnogo udova, a svi udovi tijela iako mnogi, jedno su tijelo – tako i Krist. Ta u jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni, bilo Židovi, bilo Grci, bilo robovi, bilo slobodni. I svi smo jednim Duhom napojeni.“

Kako se pridružiti

Kako netko postaje budući član crkve - to jest crkve koju su uspostavili Isus i apostoli? Djela apostolska 2:47, citirana ranije, glase da je "Gospodin danomice zajednici (crkvi) pridruživao spašenike." Ovo ukazuje da o njemu ovisi postajanje članom Gospodinove crkve. To bi, vjerujemo, priznali svi kršćani. Kako, međutim, Gospodin dodaje članove svojoj crkvi i koje kvalifikacije netko mora ispuniti da bi ga Gospodin priznao kao pripadnika njegove crkve?

Ukratko, Sveto pismo ukazuje na korake pristupanja crkvi kao, prvo, pokajničko priznanje činjenice da smo pripadnici grijehom proklete i umiruće rase te stoga ne možemo imati pravo pred Bogom u vlastitoj pravednosti. (Izaija 64:6; Marko 2:17; Djela apostolska 26:20). Sljedeće je prihvaćanje Isusa Krista kao našeg osobnog Otkupitelja i Spasitelja, shvaćajući da samo kroz vrijednost njegove prolivene krvi možemo biti prihvatljivi Bogu. Djela apostolska 13:38,39; 16:31; Rimljanima 3:21-23; 5:1

Zatim, na temelju našeg povjerenja u zasluge prolivene krvi Otkupitelja, pozvani smo da se u bezrezervnoj odanosti predstavimo kako bismo vršili Božju volju. O tome bismo mogli govoriti kao o „posvećenju“ sebe Bogu. Naglasimo da je ovo posvećenje učinjeno Bogu, a ne čovjeku, niti bilo kojoj zemaljskoj organizaciji.

Biblija je vrlo eksplicitna o tome što će ovo posvećenje značiti u našim životima. Isus je rekao: "Hoće li tko za mnom [biti moj učenik], neka se odrekne samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj i neka ide za mnom." (Luka 9:23). Zanimajete se ne znači samo odricanje od nekog sitnog užitka

ili zadovoljstva na kratko vrijeme, ili čak zauvijek. To je, naprotiv, baš kao što izraz implicira, potpuno zaniijekati sebe. To je ista riječ koju je Isus upotrijebio kada je prerekao da će Petar tri puta potpuno zaniijekati da ga poznaje. (Matej 26:33.34). Dakle, zaniijekati sebe znači potpuno si uskratiti pravo da prepoznamo vlastitu volju i umjesto toga prihvatimo Božju volju izraženu kroz Krista i Sveto pismo.

Koja je Božja volja za one koji se, odgovarajući na Isusov poziv, potpuno odreknu sebe? Ona je izražena u njegovom daljnjem pozivu da svakodnevno uzimaju svoj križ i slijede ga. Isus je koristio simboliku nošenja križa da označi odlazak u smrt. Kad je Isus uputio ovaj poziv, on je sam polagao svoj život u žrtvu. Njegova je žrtva dovršena na Kalvariji kada je uzviknuo: "Dovršeno je!" Ivan 19:30

Oni koji prihvate Kristov poziv da uzmu svoj križ i slijede ga, također polažu svoje živote u žrtvenoj službi. Nisu svi doslovno razapeti, iako su neki na početku kršćanskog doba bili. Mnogi su pretrpjeli mučeništvo na druge načine. Međutim, u slučaju svakog sljedbenika Učitelja, spremnost na služenje i patnju bez obzira na posljedice mora i bit će prisutna.

Pavao opisuje ovo slijeđenje Isusovih stopa kao "srastanje po sličnosti smrti njegovoj." (Rimljanima 6:5). Prije nego što smo došli Kristu, bili smo "mrtvi zbog prijestupâ i grijehâ." (Efežanima 2:1). Međutim, poslušnom vjerom u zaslugu njegove prolivene krvi oslobođeni smo Adamove osude. Ipak, umiremo; ne kao grešnici, već kao sužrtvenici s Isusom. Pavao je izrazio tu misao kada je napisao: "Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim: prikažite svoja tijela za

žrtvu živu, svetu, Bogu milu – kao svoje duhovno bogoslužje." Rimljanima 12:1

Kršteni u Krista

U Rimljanima 6:3,4 Pavao je napisao: "Ili zar ne znate: koji smo god kršteni u Krista Isusa, u smrt smo njegovu kršteni. Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bî uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života." Krštenje o kojem se ovdje govori nije u vodi, nego u Krista i u njegovu smrt.

Riječ krštenje u Novom zavjetu prevedena je s grčke riječi koja znači „pokopati“ ili „uroniti“. Naše krštenje u Krista je pokop naše volje u njegovu volju. To je krštenje smrću jer je Božja volja da umremo s njim.

U Otkrivenju 20:4 ova je misao simbolizirana riječju „pogubljeni“. Ovdje čitamo o onima koji su „pogubljeni zbog svjedočanstva Isusova i zbog Riječi Božje“. To se ne odnosi na doslovno pogubljenje, već na odricanje od naše volje, predstavljene glavom, i prihvatanje Krista kao naše Glave. Efežanima 5:23; Kološanima 1:18

Pavao dalje razrađuje smisao ovoga, rekavši: „Ta u jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni.“ (1. Korinćanima 12:13). Djelovanjem Duha Svetoga, kroz Riječ Istine, privučeni smo Gospodinu i vođeni njegovom ljubavlju da mu se predamo u potpunom posvećenju. Budući da ovo posvećenje znači odricanje od vlastite volje i prihvatanje Božje volje u Kristu, Isus tako postaje naša Glava, a mi postajemo članovi crkve, koja je njegovo tijelo, ako smo vjerni svom položaju pred Bogom, čak do smrti. Otkrivenje 2:10

Dakle, vidimo kako Bog, snagom svoga Duha, dodaje buduće članove Kristovoj crkvi. Naša uloga u tome kao pojedinaca je samo da se prepustimo utjecaju njegova Duha i da poduzmemo korake koje ukazuje božanska Riječ; to jest, korake pokajanja, prihvaćanja Krista i predstavljanja sebe u potpunom posvećenju vršenja Božje volje.

Možemo li, nakon što poduzmemo ove korake, znati je li nas Bog prihvatio i prepoznao kao probne članove crkve, tijela Kristova? Vjerujemo da možemo. Pavao je rekao, u već citiranom tekstu, da smo „krštenjem dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života.“ (Rimljanima 6:4). Hodamo li radosno u „novosti života“?

Pavao je također napisao: „Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastalo!“ (2. Korinćanima 5:17). Jesu li stare stvari koje pripadaju „prošlim vremenima“ naših života nestale, u smislu da nas više ne privlače? (Efežanima 2:3). Nalazimo li naše najveće radosti u novim stvarima od Gospodina - našem novom pozivu božanske službe - našim novim nadama, novim ciljevima, novim ambicijama?

Nakon što smo poduzeli ovaj korak potpunog posvećenja Gospodinu, naši bivši prijatelji i rođaci možda nas neće razumjeti. U nekim slučajevima mogu nas čak i progoniti. U svakom slučaju, oni u nama neće pronaći istu razinu prijateljstva, jer neće biti u skladu s našim novim načinom života. Nećemo ih manje voljeti, niti prestati činiti sve što možemo za njih, ali naučit ćemo da su putovi svijeta i putovi

posvećenog Božjeg naroda često udaljeni jedni od drugih. Imamo li ovo iskustvo?

Pavao je ponovno napisao: „Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube.“ Zatim dodaje: „A nama to Bog objavi po Duhu jer Duh sve proniče, i dubine Božje.“ 1. Korinćanima 2:9,10

Vodi li nas Gospodin dan za danom u dublje razumijevanje divnih istina sadržanih u njegovoj Riječi? Jesu li „dubine“ njegove Riječi koje se odnose na naš poziv u Kristu Isusu jasnije shvaćene dok nastojimo upoznati i vršiti njegovu volju? Ako je tako, imamo dodatne dokaze da je prihvatio naše posvećenje i da nas vodi putem pravednosti.

Sam Isus daje nam vrlo jasnu sigurnost našeg položaja pred Bogom. Prvo, izjavljuje: „Svi koje mi daje Otac doći će k meni, i onoga tko dođe k meni neću izbaciti.“ (Ivan 6:37). Nekoliko stihova kasnije, nastavlja govoreći: „Nitko ne može doći k meni ako ga ne povuče Otac koji me posla.“ (stih 44). Ako smo osjetili Božju silu koja privlači kroz Krista, kakvo nam je dodatno jamstvo potrebno od ovoga?

Doista, naša radost u duhovnosti novog načina života kojim idemo; naš gubitak interesa za prijašnje tjelesne i svjetovne stvari; mjera nerazumijevanja, a možda čak i progona, od svijeta; naše sve veće razumijevanje duhovnosti, posebno kada se one odnose na naš nebeski poziv - sve su to dokazi da je naše posvećenje prihvatio Bog i da smo zapravo „kršteni“ u Krista.

Krštenje vodom

Pitanje krštenja vodom postavlja se samo od sebe, i to s pravom, jer je i sam Isus bio kršten u vodi, a mi trebamo slijediti njegove stope. Koja je svrha krštenja vodom? Ivan Krstitelj krstio je za pokajanje. (Matej 3:11) Nije mogao razumjeti zašto je Isus tražio krštenje, jer je znao da Isus nije grešnik, već da je svet i pravedan. Matej 3:13-15; Hebrejima 7:26

Ivanovo krštenje odnosilo se samo na pripadnike židovskog naroda. Simboliziralo je njihov povratak savezu s Bogom pod kojim je on postupao s cijelim narodom - savezu sklopljenom na gori Sinaj. Ivanovo krštenje također je trebalo pripremiti Židove da prime svog Mesiju, Krista Isusa, kada naknadno započne njegova služba. Marko 1:4,5; Luka 1:13-17; Djela apostolska 13:24,25

Isus nije bio kršten radi pokajanja za grijeh. Kad je tražio od Ivana da ga krsti, jednostavno je rekao: „Pusti sada! Ta dolikuje nam da tako ispunimo svu pravednost!“ (Matej 3:15). Isusov je primjer ono što slijedimo u svom krštenju vodom. Za njega je to bio simbol njegovog saveza da umre žrtveno i njegove nade, ako se pokaže vjernim, da će uskrsnuti od mrtvih.

Uranjanje u vodu prikladno oslikava ove dvije misli. Kad netko bude spušten u vodu uz pomoć onoga koji ga uranja, postaje bespomoćan u njegovim rukama, i ostat će zakopan, kao u smrti, osim ako ne bude podignut iz vode. Dakle, u našem posvećenju predajemo se da umremo s Kristom, nadahnuti Božjim obećanjima da ćemo uskrsnuti uskrsnućem, kao što je bio i Isus, da bismo bili povezani s njim u

velikom budućem djelu njegova kraljevstva. Rimljanima 6:4,5; Filipljanima 3:10,11

Krštenje vodom, dakle, prekrasan je simbol našeg istinskog krštenja u Krista. Nije važno u smislu da je to spasonosni obred. Međutim, budući da su se oni koji su pravilno pripremljeni za uranjanje u vodu odrekli vlastite volje i zavjetovali se da će činiti Gospodinovu volju, prepoznat će da je to dio Gospodinove volje za njih i rado će se pokoriti. Bilo koji drugi stav ukazivao bi na nešto manje od sveobuhvatne ljubavi prema Božjoj volji.

Organizacija Crkve

Sveto pismo ne pokazuje da su različite lokalne skupine pozvanih u tim prvim godinama kršćanstva imale bilo kakva razrađena organizacijska uređenja, niti Biblija uči da je to bio Božji plan za crkvu. Međutim, učenici u to vrijeme nisu bili bez ikakve organizacije. Njihovi sastanci nisu bili bez reda, a različite povlastice služenja dodijeljene su različitim prema njihovim sposobnostima. Matej 25:15; 1. Korinćanima 14:40; 2. Solunjanima 3:6,7; Titu 1:5

U organizaciji rane crkve Isus je bio svuda priznat kao Glava. To je bilo u skladu s Isusovim uputama svojim učenicima, kada je rekao: „Jedan je učitelj vaš, a svi ste vi braća.“ (Matej 23:8). Pavao je napisao: „Krist je Glava Crkve – On, Spasitelj Tijela.“ (Efežanima 5:23). U 1. Korinćanima 11:3 on iznosi istu misao, govoreći da je „svakomu mužu glava Krist, ... a glava Kristu je Bog.“

Isus nije samo glava svoje crkve, već je i njezin temelj. „Jer nitko ne može postaviti drugoga temelja“, napisao je Pavao, „osim onoga koji je postavljen, a to je Isus Krist.“ (1. Korinćanima 3:11). Članovi crkve

također se nazivaju „ukućani Božji“, za koje se kaže da su „nazidani na temelju apostolâ i prorokâ, a zaglavni je kamen sam Krist Isus “. Efežanima 2:19,20

Apostol Petar je napisao: „Zato je i u Pismu pisano: ‘Evo postavljam na Sionu kamen odabrani, dragocjeni kamen ugaoni: Tko u nj vjeruje, ne, neće se postidjeti.’“ (1. Petrova 2:6). U Otkrivenju 14:1-4, apostol Ivan također potvrđuje da je Isus „kamen ugaoni“ na Sionu - potpuna crkva. To je posebno značajno glede nesporazuma koji se veže uz Isusovu izjavu: „Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju.“ Matej 16:18

Ova tvrdnja je pogrešno protumačena kao da je Petar trebao biti „stijena“ na kojoj će biti izgrađena Kristova crkva. Međutim, ovo tumačenje se pokazuje pogrešnim kada otkrijemo da je Isus koristio dvije različite grčke riječi u davanju te izjave. Kada je rekao: „Ti si Petar“, grčka riječ prevedena kao Petar je „petros“, što znači „komad stijene“. Međutim, kada je rekao: „Na toj stijeni sagradit ću svoju crkvu“, upotrijebio je grčku riječ „petra“, što znači „masa stijene“, takoreći, stijena.

Petar je upravo rekao Isusu: „Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga.“ (Matej 16:16). Isus je bio zadovoljan ovim priznanjem. Mogli bismo parafrazirati njegov odgovor Petru kako bismo malo jasnije shvatili njegovo značenje: „Petre, tvoje ime znači da si mali komadić stijene - kamenčić, takoreći. U usporedbi sa značenjem tvog imena, velika činjenica mog mesijanstva, i da sam ja Sin Božji, je kao velika masa stijene - velika gromada - i crkva će biti sagrađena na meni kao svom temelju.“

U izdanju časopisa Svanuće, sljedećeg mjeseca, razmotrit ćemo temu „Crkva“. Važne teme o kojima će se raspravljati uključivat će: ulogu dvanaestorice apostola i drugih službenika crkve; poslanje crkve; te nebeske i zemaljske etape Božjeg plana za spasenje cijelog čovječanstva kroz Krista.

Vjerujući stotnik

Ključni stih: „Čuvši to, zadivi se Isus i reče onima koji su išli za njim: Zaista, kažem vam, ni u koga u Izraelu ne nađoh tolike vjere.“

Matej 8:10

Izabrano pismo:

Matej 8:5-13

Krist je tijekom zemaljske službe učinio mnoga čuda u Kafarnaumu, koji se nalazio u Galileji, uključujući i ozdravljenje stotnikova slugu. U ovom izvješću, iako nema pisanog zapisa da je taj sluga bio dobar, vjerojatno se može zaključiti da je stotnik bio uredan čovjek. Takvi bi ljudi obično tražili i dobili poslušne slugu. Nadalje, u svom dijalogu s našim Gospodinom, izjavio je da je navikao da njegove slugu rade ono što im je on naredio. Iako je bio poganin, stotnik je predložio da Isus treba samo izgovoriti riječ. Vjerovao je da Gospodin ima moćne sile pod svojom zapovijedi koje od njega neće zahtijevati da osobno posjeti i dotakne slugu kako bi ga izliječio. Matej 8:5-9

Naš ključni stih otkriva da je Isus bio zadivljen vjerom rimskog stotnika. S druge strane, Židovi su bili pogođeni nevjerom glede istine da je on njihov davno obećani Mesija. „A kažem vam: Mnogi će s istoka i zapada doći i sjesti za stol s Abrahamom, Izakom i Jakovom u kraljevstvu nebeskom, a sinovi će kraljevstva biti izbačeni van u tamu. Ondje će biti plač i škrgut zubi“. I reče Isus satniku: 'Idi, neka ti

bude kako si vjerovao!' I ozdravi sluga u taj čas.“
Matej 8:11-13

U ovim riječima stoji pouka za nas da je Isusova sposobnost bila neograničena. Nadalje, njegovi blagoslovi nama razmjerni su našoj spremnosti da ih primimo vjerom; jer „bez vjere“ nemoguće je ugoditi Bogu. (Hebrejima 11:6). Stoga oni koji ne mogu iskazivati vjeru ne mogu sudjelovati u blagoslovima ponuđenim pod nebeskim pozivom, već moraju čekati da se na zemlji uspostavi vrijeme Božjeg slavnog kraljevstva. Matej 6:10

Jezgra klase nebeskog kraljevstva bili su Židovi od dana Pedesetnice tri i pol godine, sve do vremena kada je Kornelije primljen kao prvi poganski obraćenik. Otada je srušena „pregrada razdvojnica“ između Židova i pogana, koja je potonje prije priječila u punom udjelu Božje naklonosti. (Efežanima 2:14). Od tada do danas Gospodin je „pozivao“ i okupljao učenike iz svih naroda.

Dok su vjerni Židovi imali udjela u nebeskom kraljevstvu, narod je općenito bio odbačen i bačen u „tamu“ svijeta. Gotovo dvadeset stoljeća imali su „plač i škrgut zubima“. Međutim, prema Svetom pismu, doći će vrijeme kada će im Bog milostivo oprostiti grijeh i spasiti ih od njihove narodne sljepoće (Jeremija 31:31-34). Bit će blagoslovljeni, zajedno sa svim obiteljima na zemlji, u Mesijanskom kraljevstvu. Postanak 12:3; 28:14

Koliko bi se posvećeni sveci Božji trebali radovati ovoj divnoj odredbi. Svi koji će prihvatiti ponudu spasenja i koji se pokore u poslušnosti velikom planu Nebeskog Oca da uspostavi mir i pravednost za

vječnost, postići će savršen i vječni život na zemlji.
Otkrivenje 21:1-5

Obnovljeni Petar

***Ključni stih: „Nakon doručka upita Isus Šimuna Petra: ‘Šimune Ivanov, ljubiš li me više nego ovi?’ Odgovori mu: ‘Da, Gospodine, ti znaš da te volim!’ Kaže mu: ‘Pasi jaganjce moje!’“
Ivan 21:15***

***Izabrana pisma:
Ivan 18:15-18, 25-27; 21:15-17***

Nakon svog uskrsnuća, u razdoblju od četrdeset dana, Krist je uvijek bio prisutan, iako samo povremeno vidljiv svojim učenicima. Tijekom tog vremena, dao je jamstva svojim sljedbenicima da je uskrsnuo, ojačao njihovu vjeru i dao im upute o njihovim ulogama nakon njegova uzašašća. Jedna od tih prilika dogodila se na „Tiberijadskom moru“, ili Galilejskom moru. Ivan 21:1

Kao dio današnje lekcije, učenici su doživjeli čudesan ulov ribe nakon što im je Isus dao upute da bace svoju mrežu na desnu stranu lađe. U početku nisu prepoznali našeg Gospodina kako stoji na obali. Tada je Ivan - „onaj učenik kojega je Isus ljubio“ shvatio da je stranac koji je ondje stajao uskrsli Gospodin i obznanio svoje uvjerenje Petru. Ivan 21:3-6

Petar, čovjek od akcije, koji nedvojbeno još uvijek pati u srcu zbog svog ranijeg nijekanja Krista, zaronio je u more i doplivao do obale, ali očito je bio

plašljiv kad je stigao na kopno. Nije otišao izravno do Isusa nego je čekao i pomogao mu izvući mrežu punu ribe na obalu. Kad je čamac pristao i kada je sve obavljeno brzo i sigurno, primijećeno je da stranac ima pripremljenu žeravicu i na njoj pristavljenu ribu te je pozvao umorne da „dođu i doručkuju“ s njim. Ivan 21:7-12

U prvom od tri slična pitanja, naš ključni stih bilježi da je Isus pitao Petra voli li ga više od ribolova. Isus mu tada drugi put reče: „Šimune Ivanov, ljubiš li me?“ Odgovori mu: ‘Da, Gospodine, ti znaš da te volim!’ Kaže mu: ‘Pasi ovce moje!’ Upita ga treći put: ‘Šimune Ivanov, voliš li me?’ Ražalosti se Petar što ga upita treći put: ‘Voliš li me?’ pa mu odgovori: ‘Gospodine, ti sve znaš! Tebi je poznato da te volim.’ Kaže mu Isus: ‘Pasi ovce moje.’“ Ivan 21:16,17

Razmišljajući o Petru, podsjećamo se da je rekao da kad bi svi napustiti Isusa, on ne bi učinio tako nešto. Kako mu je to moralo probosti srce kad je čuo pijetla koji je pjevao kako je Učitelj predvidio, jer je tri puta zanijekao svoga Gospodina, uz kletvu koja je izlazila iz njegovih usta. (Matej 26:69-75). Ovo je snažna lekcija o našim vlastitim ljudskim slabostima i potrebi da iskazujemo milosrđe jedni drugima. U ovom pojavljivanju na obalama Galilejskog jezera čini se vjerojatnim da je Isus Petra tijekom razgovora zapravo uvjeravao. Čineći to, Učitelj je pokazao da ima povjerenja da će Petar u budućnosti paziti i nastaviti polagati sve svoje na oltar žrtve do kraja svog puta nakon što bude ponovno postavljen kao dostojan sluga svoga Gospodina.

Naše potpuno razumijevanje ove stvari sigurno bi nas trebalo dovesti do toga da imamo srce koje je usklađeno s našim Nebeskim Ocem. Ne samo da ćemo nastojati biti pravedni, pravični i čisti u onome što činimo, već ćemo željeti biti i milosrdni prema drugima jer, poput nas, i oni doživljavaju teškoće. Psalmi 136:1-26

Isus susreće Zakeja

Ključni stih: „Kad Isus dođe na to mjesto, pogleda gore i reče mu: ‘Zakeju, žurno siđi! Danas mi je proboraviti u tvojoj kući.’“
Luka 19:5

Izabrano pismo:
Luka 19:1-10

Zakej je bio bogati poreznik koji je živio u području Jerihona. Kao Židova, sunarodnjaci su ga prezirali jer su poreznici bili poznati po varanju poreznih obveznika. Da stvar bude gora, radio je za rimsku vlast. Dok je Isus prolazio kroz Jerihon na svom putovanju u Jeruzalem, izvještaj kaže da je Zakej „želio vidjeti tko je to Isus, ali ne mogaše od mnoštva jer je bio niska stasa. Potrča naprijed, pope se na smokvu da ga vidi jer je onuda imao proći.“ Luka 19:3,4

Naš ključni stih pokazuje da je Isus imao sposobnost čitanja ljudskih srca. Oholost židovskih promatrača bila je očita, jer su bili šokirani kada su saznali da je Učitelj želio večerati u domu te osobe, koju su smatrali grešnikom. Zakej je, međutim, radosno primio Isusa. Luka 19:6,7

Zakej je tada dao izjavu o naknadi - polovicu svojih dobara dat će siromasima, a četverostruku nadoknadu dobit će svatko kome je učinio nepravdu. (Luka 19:8). Mojsijev zakon općenito nije zahtijevao

od ljudi da vraćaju četverostruko; obično je to bila vrijednost grijeha plus jedna petina. (3. Mojsijeva 5:14-16; 4. Mojsijeva 5:5-7). Zakej je učinio puno više. Isus je tada objavio da je spasenje došlo u Zakejevu kuću. Čini se da to implicira da mu je s božanskog stajališta vraćena Božja naklonost, nakon što je pokazao tip naravi koja se može koristiti u Božjoj službi. Luka 19:9

U prethodnoj pripovijesti, za nas kao posvećene sljedbenike Krista, postoje lekcije koje možemo primijeniti u vlastitom životu. One bi nas trebale osvijestiti o potrebi da ostanemo vrlo blizu Gospodinu u svojim mislima, riječima i djelima. Kao nesavršeni primjerci čovječanstva, čak i duhom začeta djeca Božja shvaćaju da je moguće biti obuzet grijehom. Takva djela mogu biti nenamjerna ili mogu biti djelomično namjerna s mogućnošću za teške posljedice. Kada se dogode djela grijeha, potrebno ih je priznati i pokajati se za njih ako želimo biti vraćeni u Božju punu naklonost. Molitva i ispunjavanje naših umova svetim mislima mogu biti dva učinkovita alata za sprječavanje ili smanjenje učestalosti grijeha u našim životima.

Poznati kršćanski pisac iznio je sljedeće opažanje o ovoj lekciji. "Mogli bismo pronaći paralele s ovim događajem, koji je pripadao kraju židovskog doba i tjelesnom Izraelu, s krajem ovog doba i duhovnog Izraela. Danas nalazimo neke otpadnike od Gospodnjeg saveza milosti, kao što je Zakej bio otpadnik od Gospodnjeg saveza zakona. Možemo ih naći kako žive u određenoj mjeri grijeha, u poslu za koji priznaju da je nepravedan i da krši njihovu savjest, dakle, ne smijemo proći pored njih s evanđeoskom viješću velike radosti, ali ako itko od

njih pokaže zanimanje za sadašnju istinu, trebamo im pomoći kao što je naš Gospodin i glava pomogao Zakeju.”

U iskustvu Isusa i Zakeja vidimo divan primjer koji možemo oponašati dok komuniciramo s drugima, posebno s obiteljima u vjeri, našom braćom u Kristu.

Marija - odana majka

Ključni stih: “Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu.”
Luka 2:19

Izabrana pisma:
Luka 1:26-56; 2:15-19; Ivan 2:1-5; 19:25-27

Današnja lekcija počinje u Betlehemu, punom putnika koji su se došli prijaviti za popis stanovništva koji je odredio car August. Među mnoštvom bio je Josip, stolar iz Nazareta, i njegova zaručena žena Marija, koja je bila trudna. Putovali su dugo kako bi se pridržavali rimske uredbe, snalazeći se po prašnjavim cestama i tražeći sklonište u prepunom gradu. Luka 2:1-3

U blizini, na poljima nedaleko od Betlehema, pastire je posjetio anđeo Božji koji je najavio rođenje Spasitelja, Krista Gospodina. „Anđeo im reče: ‘Ne bojte se! Evo, javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin.’“ Anđeosku vijest pratila je nebeska vojska koja je hvalila Boga. Luka 2:8-14

Izvješće se nastavlja: „Čim anđeli otiđoše od njih na nebo, pastiri stanu poticati jedni druge: ‘Hajdemo dakle do Betlehema. Pogledajmo što se to dogodilo, događaj koji nam obznani Gospodin.’“

„I pohite te pronađu Mariju, Josipa i novorođenče gdje leži u jaslama. Pošto sve pogledaše, ispriповjediše što im bijaše rečeno o tom djetetu. A

svi koji su to čuli divili se tome što su im pripovijedali pastiri.“ Luka 2:15-18

Sve što se dogodilo bilo je zbunjujuće za Mariju, a naš ključni stih sugerira da se možda pitala kakav će biti ishod tih događaja. Iako joj je anđeo mjesecima ranije najavio da će roditi sina kojem će biti dano „Davidovo prijestolje“, Marija vjerojatno nije shvaćala puni opseg ovih božanskih uređenja koji su uključivali njezina sina.

Osim toga, Marija tada nije mogla predvidjeti da će Isus biti razapet otprilike trideset i tri godine kasnije, uskrsnut od mrtvih nakon tri dana, a zatim postati glava skupine sljedbenika koji će se razvijati tijekom razdoblja od dvije tisuće godina - sve to s krajnjim ciljem iskorjenjivanja grijeha, patnje i smrti iz čovječanstva.

Kao dio našeg neprekidnog napora da postanemo dio Kristove klase, moramo izbjegavati prilagođavanje ovom svijetu i paziti da se ne prepustimo tjelesnim zadovoljstvima koja drugi smatraju normalnima. Zbog toga čitamo: „Za onim gore težite, ne za zemaljskim! Ta umrijet ćete i život je vaš skriven s Kristom u Bogu!“ (Kološanima 3:2, 3). Mnoge aktivnosti koje nisu grešne ugodne su tijelu. Za razliku od određenih zabrana koje su dane izraelskom narodu, u Novom zavjetu ne nalazimo mnogo zapovijedi „ne smiješ“. Umjesto toga, kao kršćani želimo u svojim srcima ispuniti „duh“ zakona ljubavi i zakona pravednosti. Rimljanima 7:6

Zasigurno smo blagoslovljeni iskusiti stvarnost ovog teksta: „Ljubljeni, sad smo djeca Božja i još se ne očitova što ćemo biti. Znamo: kad se očituje, bit

ćemo njemu slični jer vidjet ćemo ga kao što jest.“ 1.
Ivanova 3:2

Slika Božja

„Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih.“

1. Mojsijeva 1:27

Filozofi nam kažu da je čovjek, kakav danas postoji, daleko briljantniji i napredniji nego ikad prije u povijesti. Tvrde da nas je evolucija dovela do ove točke. Tvrđnja da je svaka generacija mnogo briljantnija od prethodne utemeljena je na tome što su znanstvenici svojim izračunima utvrdili da čovjek postoji na Zemlji milijunima godina, poboljšavajući se sa svakom generacijom. Kako svaka generacija postaje naprednija, zaključuju da je čovjek sada dosegao vrlo visoku razinu. Je li ova filozofija točna?

Kako nam je drago što nam je veliki Stvoritelj svemira dao izvor informacija iz kojih možemo otkriti što je istina, a što puka filozofija. On nam je uputio poziv, rekavši: „Hajdemo u dom Jahvin!“, i ulaskom u njegovu kuću učenja doći ćemo do Božjeg svjedočanstva o čovjeku. Psalmi 122:1

Iz ovog izvora, Biblije, saznajemo da je čovjek „od zemlje“ i da ga je Bog stvorio od „praha zemaljskog“. (1. Korinćanima 15:47; 1. Mojsijeva 2:7). Uдахnuvši, ili ulivši u njega, „dah života, ... čovjek je postao živa duša.“ U ovom jezgrovitom opisu stvaranja čovjeka nema ni najmanjeg nagovještaja da je jedan oblik života evoluirao iz drugoga, ili da je manje složena

inačica postala složenije biće. Bog je stvorio svaku vrstu kao zasebnu i posebnu vrstu života, kao što čitamo u prvom poglavlju 1. Mojsijeve. Nakon svakog koraka poduzetog da se zemlja pripremi za život i nakon svakog zasebnog stvaranja biljaka, riba, ptica i zemaljskih stvorenja, Bog je objavio „da je dobro“. 1. Mojsijeva 1:10,21,25,31

U 1. Mojsijevoj 1:26,27 čitamo da „I reče Bog: ‘Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična.“ Primjećujemo u Božjoj objavi da je predložio misao u množini: „Da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci, ... i svim gmizavcima što puze po zemlji!“ Iz ove objave je očito da kada je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku, „muško i žensko stvori ih“, mislio da će i Adam i Eva biti prilično slični njemu na različite načine.

Riječi „slika“ i „sličnost“ na hebrejskom jeziku znače sličnost ili uzor. Čovjek je stvoren za model Boga. Kako je savršeni čovjek, Adam, bio sličan Bogu? To sigurno nije bilo glede njegova tijela. Naš Stvoritelj je daleko superiornije biće - duhovno biće - a čovjek je samo tjelesno stvorenje od zemlje. Međutim, naš Stvoritelj je u nekim aspektima stvorio čovjeka kao odraz svoje slike. Djelomično, ta sličnost, ili slika, leži u čovjekovoj sposobnosti rasuđivanja, pamćenja, opažanja apstraktnih kao i jasnih ideja, donošenja moralnih prosudbi i posjedovanja intelektualnih i estetskih kvaliteta.

Savršenom čovjeku, Adamu, dana je božanska kvaliteta savjesti, koja mu je omogućila da razlikuje dobro od zla. Dobio je slobodnu volju kako bi u potpunosti mogao koristiti svoju moć izbora. Da nije tako, čovječanstvo bi bilo od samih strojeva, a naše bi postupke kontrolirao netko drugi. Međutim, to nije

slučaj. Kad bi bilo tako, ne bi bilo korištenja sposobnosti ili talenata, niti mogućnosti razvoja individualnih osobnosti. Ta sloboda izbora, naravno, može biti dobra ili loša, ovisno o tome kako se koristi.

Adam je izabrao grijeh

Adam, to veličanstveno, prvostvoreno ljudsko biće, bio je obdaren svim tjelesnim i umnim blagoslovima. Svo njegovo okruženje bilo je pripremljeno za održavanje njegove dobrobiti. Stvoritelj je vrlo jasno uputio Adama da će živjeti ako bude poslušan pravednom Božjem zakonu; ako se ogluši o Božju pravednu zapovijed, umrijet će. (1. Mojsijeva 2:15-17). Upute Stvoritelja bile su vrlo jednostavne. Odgovornost Adamove dostojnosti da živi vječno u edenskom raju ovisila je o njegovoj slobodi izbora. Nažalost, bio je doveden do odabira grijeha kroz neposluh. Kao rezultat njegovog pada od savršenstva, cijela rasa koju su Adam i Eva iznjedrili rođena je u grijehu i pod kaznom smrti putem nasljeđa. Psalmi 51:5; Rimljanima 5:12

Vladavina grijeha i smrti nastavlja se i nastaviti će se sve dok se ne ispuni Božja namjera za njezino dopuštanje i ne dođe vrijeme za njezin kraj. U svojoj ljubavi Bog je dao otkupitelja, spasitelja, čak i svog vlastitog ljubljenog Sina, Isusa Krista, koji će „okusiti smrt” za svakog čovjeka. (Hebrejima 2:9). Ova odredba za spasenje čovjeka od njegove pravedne osude smrti bila je „dar” besplatne milosti. Rimljanima 5:15-18

Kao rezultat pada naših prvih roditelja u grijeh, i tijekom mnogih stoljeća nakon toga, te osobine koje su od početka identificirale čovjeka kao stvorenog na sliku svog Stvoritelja pronađene su samo u relativno

malom dijelu cijele ljudske obitelji u bilo kojoj značajnoj mjeri. Doista, neka plemenita bića nastojala su njegovati takve milosti Božje veličanstvene naravi; dok postoje drugi koji su samo stavili privid božanskog. Taj privid može rezultirati ugodnim vanjskim ponašanjem, ali malo od istinske čistoće naravi s kojom je Bog stvorio naše prve roditelje može biti istinski u njihovim srcima.

Budući da Bog ne može raditi s onima kojima nedostaju istinske milosti, marljivo je tražio one iz ljudske obitelji koji su pokazali kvalitete milosrđa i ljubavi iz same srži svojih bića. Njih je favorizirao kroz stoljeća, kako bi postigao ostvarenje svog plana. Razmotrimo jednog od ovih favoriziranih, koji je tijekom većeg dijela svog života pokazivao neke od ovih boljih osobina. Ovo je bio Davidov sin Salomon.

Pouke od Salomona

Salomonova sloboda izbora u kasnijim godinama dovela ga je do toga da postane žrtvom zahtjeva svojih brojnih žena, te je zbog toga se jako zamjerio Bogu. Pa ipak, u mladosti je bio vrlo naklonjen Bogu. Činilo se da je Salomon od svog oca naslijedio osobine promišljenosti, sposobnosti vladanja, cijenjenja Gospodinove dobrote, što je David ranije naučio od Natana, svetog proroka.

Kad je David ostario i postao preslab za vladanje, njegov sin Salomon, u mladoj dobi od dvadeset godina, preuzeo je tešku odgovornost vladanja Izraelom. Možemo biti zahvalni za molitvu koju je David izgovorio u korist svog dragog sina. Oni koji su očevi sinova lako mogu cijeniti Davidovu brigu za Salomona. Dijelimo isti osjećaj prema svojim

sinovima, da bi mogli naći milost u Božjim očima i da bi mogli hoditi s njim uspravno.

U 1. Ljetopisa 28:9,10 zapisane su riječi koje je David uputio svom sinu: „A ti, sine moj Salomone, poznaj Boga, svoga oca, i služi mu čitavim srcem i spremnom dušom, jer Jahve ispituje sva srca i zna sve misli i namjere; ako ga budeš tražio, dat će ti se da ga nađeš; ako li ga ostaviš, odbacit će te zauvijek. Uvidi sada da te Jahve izabrao da gradiš Dom za svetište, budi junak i radi!“

Gospodin je izabrao Salomona za izgradnju svetišta, što je bio Davidov životni san. Uz pomoć i savjete Božjeg vjernog proroka, Natana, i uz Božju naklonost, Salomon je brzo ušao u duh plana svog oca za izgradnju Hrama. Znao je da dobrobit Izraela počiva na njihovoj privrženosti Božjem zakonu i obožavanju Jahve.

Salomon traži mudrost

U svojoj velikoj ljubavi prema Bogu, Salomon je prinio tisuću paljenica u Gibeonu. Toliko je želio ugoditi Bogu da je pripremio ovu veliku žrtvu svom Stvoritelju. Dok je bio u Gibeonu, novi mladi kralj usnio je san u kojem mu se ukazao Gospodin. (1. Kraljevima 3:5). Bog je rekao Salomonu: „Traži što da ti dadem“, a Salomonov odgovor bio je prekrasan - odgovor koji je mogao doći samo iz srca punog ljubavi. Salomon je rekao: „Ja sam još sasvim mlad te još ne znam vladati. ... Podaj svome sluzi pronicavo srce da može suditi tvom narodu, razlikovati dobro od zla, jer tko bi mogao upravljati tvojim narodom koji je tako velik?“ 1. Kraljevima 3:7-9

Bog je cijenio iskren izraz Salomonovog srca. Na divan je način odgovorio na njegov zahtjev, dajući Salomonu „srce mudro i razumno“. Nitko sa sposobnošću da tako mudro sudi kao Salomon više se nikada nije našao među nesavršenim ljudima. (1. Kraljevima 3:10,12). Zbog njegovog nesebičnog zahtjeva, Bog je također obećao: „Ali ti dajem i što nisi tražio: bogatstvo i slavu kakve nema nitko među kraljevima. I ako budeš stupao mojim putovima i budeš se držao mojih zakona i zapovijedi, kao što je činio tvoj otac David, umnožit ću tvoje dane.“ 1. Kraljevima 3:13,14

Kad se Salomon probudio iz sna, uživao je u spoznaji da je svojim zahtjevom ugodio Bogu. Došao je u Jeruzalem i prinio žrtve mira i žrtve paljenice pred Kovčegom Saveza. (1. Kraljevima 3:15). Ubrzo nakon toga prihvatio se velikog zadatka izgradnje Izraelovog Hrama, prema Gospodinovim uputama.

Izgradnja Hrama

Sjećamo se kako su svo kamenje i drvena građa za Hram bili pripremljeni, oblikovani i označeni za svoja mjesta, i tek kada su bili spremni, doneseni su na gradilište. Svaki dio je savršeno pristajao i svaki se spajao sa sljedećim bez zvuka čekića, bez zvuka sjekire ili željeznog alata. (1. Kraljevima 6:7). Iako je svaki dio ovog velikog Hrama bio pripremljen na različitim mjestima, kada su doneseni na mjesto određeno za njegovu izgradnju, ništa se nije trebalo mijenjati.

Kakva je ovo lekcija za kršćanina! Ne smijemo ni na trenutak pomisliti da možemo bezbrižno čekati svoje vrijeme i da ćemo, kada dođemo do kraja svojih života, iznenada, čudesno, biti prikladni za svoje

mjesto u kraljevskom Hramu. Ovo je vrijeme pripreme. Moramo biti oblikovani, isklesani, uglačani i numerirani sada za posebno mjesto koje nam Gospodin ima na umu u svom duhovnom Hramu.

Shvaćamo da je Salomonov Hram prikazivao veću strukturu. „Vi ste hram Boga živoga“, rekao je Pavao. (2. Korinćanima 6:16). Sada je vrijeme za oblikovanje i vrijeme za rad u pripremi Božjeg duhovnog Hrama. (1. Korinćanima 3:9; Efežanima 2:10; Filipljanima 1:6; 2:12,13). Kada svi dijelovi, ili udovi, budu pripremljeni tijekom njihovih kršćanskih života - pripremljeni usred ovog „pokvarenog i izopačenog“ svijeta - bit će postavljeni na svoje pravo mjesto u simboličnom nebeskom Hramu. Filipljanima 2:15

Bilo je mnogo radosnog slavlja povezanog s posvećenjem Salomonovog hrama. (1. Kraljevima 8:65,66). Bit će velika radost na nebu i na zemlji kada Krist, duhovni Božji hram, bude dovršen, sastavljen i kada Božja slava uđe u njega. Cijela zemlja će imati blagodati od dovršetka tog Hrama i bit će blagoslovljena, baš kao što je prirodni Izrael dosegao vrhunac svog blagostanja pod Salomonovom vladavinom. Efežanima 2:19-22; Otkrivenje 3:12; 21:22-26

Naš dan

Ostavljajući mudrog kralja Salomona u ovoj etapi njegova života, vraćamo se razmatranju našeg vremena. Nalazimo da poziv Nebeskog Oca još uvijek ide onima u kojima pronalazi mjeru izvorne ljudske sličnosti sebi. Oni koji posjeduju izvorne kvalitete ljubavi i poslušnosti Bogu odgovaraju na još veći poziv i službu od Salomonova ili drugih

plemenitih likova prošlih vremena. Sama činjenica da još uvijek vidimo neke kako posvećuju svoje živote Bogu u posvećenju njemu, kako bi slijedili stope njegovog jedinorođenog Sina, dokaz nam je da se ovo djelo pozivanja i s njim povezano poliranje, klesanje i oblikovanje još uvijek nastavlja. Shvaćamo da je ovo doista metoda za razradu plana spasenja koji je davno predložio Nebeski Otac. Nadalje znamo da sve stvari surađuju na dobro onima koji ljube Boga, onima koje je pozvao prema svojoj odluci, „Jer koje predvidje, te i predodredi da budu suobličeni slici Sina njegova te da on bude prvorodenac među mnogom braćom.“ Rimljanima 8:28,29

Ovo Pismo nas obavještava da unaprijed određena klasa - crkva - mora biti kopija, slika, Božjeg Sina, koji je također kopija i slika Oca. Kao kršćani, nitko od nas u ovom životu ne može postati savršen kao što je bio Isus, koliko god se trudili. Tu čast također ne možemo preuzeti na sebe vlastitim izborom. Ako smo pozvani da postanemo Isusovi sljedbenici, tu nam je čast ukazao Bog. 1. Solunjanima 2:12; Hebrejima 5:4

Ovo rasvjetljuje stvar, jer kada pogledamo na naše sukršćane, shvativši da su primili isti poziv kao i mi, cijenit ćemo njihovo zajedništvo u skladu s tim. Prihvatili smo Očev poziv sa zahvalnim srcem - njegova milosrdna odredba Isusove žrtve omogućila nam je da uđemo u ovaj odnos. Čineći to, i oblačeći haljinu pravednosti našeg Spasitelja kako bismo pokrili naše nesavršenosti, čineći nas prihvatljivima Bogu zaslugom Isusove otkupne žrtve, rado posvećujemo sve svoje kako bismo počeli činiti ono što je ugodno našem Nebeskom Ocu, čak i uz veliku

cijenu za nas same. Izaija 61:10; Rimljanima 12:1; Efežanima 1:5-7

Prije nego učinimo ovaj važan korak, morali smo uz molitvu razmotriti što znači slijediti Isusove stope i postati njegova kopija. Naši osjećaji moraju biti usmjereni prema stvarima iznad. (Kološanima 3:2). Nova volja, novi um, mora razviti plodove i milosti Duha. Da bismo postali kopija Isusa, moramo uvijek nastojati razvijati i pokazivati te karakterne kvalitete. (Galaćanima 5:22.23; 2. Petrova 1:5-7). Moramo težiti svim osjećajima koji su Bogu ugodni i u skladu s Duhom Gospodnjim, iako će to zahtijevati životni razvoj pod utjecajima oblikovanja Nebeskog Oca.

Ne samo da se mora pokazivati ljubav prema Gospodinu, Istini i braći, već mora postojati i ljubavna, suosjećajna briga za svijet. Da bismo bili na sliku Gospodina Isusa, moramo imati duboko poštovanje prema jecajućem stvorenju - čak i prema našim neprijateljima, onima koji bi nas zlobno koristili. Matej 22:37-39; Ivan 13:34,35; Luka 6:27,28

Poslušnost srca

U Izrekama 4:23 stoji: „A svrh svega, čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život.“ U slučaju Isusovih sljedbenika, naše pravo da budemo dio Božjeg duhovnog Hrama ovisit će o tome kako sada razvijamo svoje srce. „Blago imamo u glinenim posudama“, a teret svijeta i naše tjelesne slabosti pokušat će nas odvući od našeg cilja. (2. Korinćanima 4:7). Međutim, kao i kod oca Adama, kralja Salomona, pa čak i našeg Gospodina Isusa, također imamo slobodan izbor u pitanju odlučivanja kome ćemo iskazati poslušnost srca. Nismo bili prisiljeni služiti Gospodinu, Istini ili braći. To je naš

slobodan izbor. S očima uprtim u Isusa, možemo postati poput njega. Naša želja da hodamo putem kojim je Isus hodao je uzvišena. Naš je cilj popuniti mjesto u Hramu na koje nas je Otac tako milostivo pozvao, a do njega se može doći samo suobličanjem liku njegova dragog Sina. Rimljanima 8:29; 2. Korinćanima 3:18

Možda smo se pitali kakvo će biti iskustvo uskrsnuća kao duhovnog bića, ako smo vjerni, kada smo blagoslovljeni divnom privilegijom čuti riječi: „Valjaš, slugo dobri i vjerni! U malome si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost gospodara svoga!“ (Matej 25:21). Sveto pismo nam pruža sigurne obavijesti o tome.

Iza vela

Apostol Pavao nam kaže: „Ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj [Isusovoj], očito ćemo sresti i po sličnosti njegovu uskrsnuću.“ (Rimljanima 6:5). Kakva je „sličnost“ našeg Gospodina od njegova uskrsnuća? Hebrejima 1:3 govori nam da je Isus „otisak“ ili točna kopija Boga! Oni koji vjerno slijede Isusove stope žrtve i služenja, i koji „postojanošću u dobrim djelima ištu slavu, čast i neraspadljivost“, bit će učinjeni poput svog Gospodina i Glave - svi članovi Božje božanske obitelji. Rimljanima 2:7

Postoji još jedna misao u vezi s izrazom „otisak“. Istina je da je naš Gospodin bio na sliku Oca u svom predljudskom anđeoskom stanju kao „Logos“. Čak i kada je došao na zemlju kao ljudsko biće, bio je na sliku Božju, jer je njegov karakter uvijek bio u potpunom skladu s karakterom njegovog Oca. Međutim, apostol Pavao nam kaže da je Isus sada

„sjeo zdesna Veličanstvu na visinama“, budući da je bio poslušan do smrti, čak i smrti na križu. Zbog toga ga je Bog visoko uzvisio i dao mu ime koje je iznad svakog imena. Isus sada, još potpunije, kao „otisak“ nevidljivog Boga, dijeli božansku prirodu. Hebrejima 1:3; Filipljanima 2:8,9; Kološanima 1:15

Također čitamo: „Gledajte koliku nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo. A svijet nas ne poznaje zato što ne poznaje njega. Ljubljeni, sad smo djeca Božja i još se ne očitova što ćemo biti. Znamo: kad se očituje, bit ćemo njemu slični jer vidjet ćemo ga kao što jest. I tko god ima tu nadu u njemu, čisti se kao što je on čist.“ 1. Ivanova 3:1-3

Dakle, vidimo da je naš Gospodin Isus sada na sliku i priliku Božju, iako je naš Nebeski Otac bio i uvijek će biti veći od svih. (Ivan 10:29; 14:28; 1. Korinćanima 15:24-28). Isus je dobio ovu nagradu zbog svoje vjerne službe. Nikada se nije pokolebao u svojoj podložnosti vršenju Očeve volje, unatoč cijeni. Bog ga je visoko uzvisio i drago mu je učiniti isto za „pozvane, izabrane, i vjerne“ članove crkve, Isusovu zaručnicu, njegovo tijelo. (Otkrivenje 17:14; 19:7,8; 21:2; 1. Korinćanima 12:12,27). Ovi će uskrsnuti nalik Gospodinu Isusu. Ovo je veličanstveno obećanje koje možemo, i hoćemo, naslijediti, ako smo poslušni i vjerni, čak i do smrti! (Otkrivenje 2:10). Pavao je to ovako rekao: „Svukoste staroga čovjeka s njegovim djelima i obukoste novoga, koji se obnavlja za spoznanje po slici svoga Stvoritelja!“ „I kao što smo nosili sliku zemljanoga, nosit ćemo i sliku nebeskoga.“ Kološanima 3:9,10; 1. Korinćanima 15:49